

Πώς μπορούμε μέσα από τις φροντίδες να φτάσουμε στην τελειότητα (2ο Μέρος)

[/ Πεμπτουσία](#)

Ένα βράδυ λοιπόν, που ήταν όρθιος κι έλεγε το « Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ» με το νου μάλλον παρά με το στόμα, έξαφνα φανερώθηκε πλούσια από ψηλά μια έλλαμψη θεϊκή και γέμισε από φως όλο τον τόπο και ο νέος αγνόησε και λησμόνησε αν βρισκόταν μέσα σε σπίτι ή αν ήταν κάτω από στέγη, γιατί παντού έβλεπε μόνο φως και δεν ήξερε μήτε αν πατούσε στη γη. Ούτε φόβο είχε μήπως πέσει, ούτε καμία φροντίδα του κόσμου, ούτε τίποτε άλλο από όσα ταιριάζουν σε ανθρώπους που έχουν σώμα περνούσε από το λογισμό του. Αλλά μένοντας τελείως μέσα στο άυλο φως, του φαινόταν πως έγινε και αυτός φως και λησμόνησε όλο τον κόσμο κι ήταν όλος γεμάτος από δάκρυα κι από ανέκφραστη χαρά και αγαλλίαση. Και ύστερα από τούτο ανέβηκε ο νους του στον ουρανό κι εκεί είδε άλλο φως λαμπρότερο από το γύρω του· και κοντά σ' εκείνο το φως του φάνηκε να στέκεται ο άγιος και ισάγγελος εκείνος γέροντας που του έδωσε, όπως είπαμε, την εντολή και το βιβλίο.

Εγώ λοιπόν, καθώς το άκουσα από το νέο, σκέφτηκα ότι και η πρεσβεία του αγίου εκείνου θα είχε συνεργήσει πολύ σε τούτο και ότι ο Θεός πάλι θα οικονόμησε να δείξει στο νέο σε ποιο ύψος αρετής βρισκόταν ο άγιος εκείνος. Όταν πέρασε αυτή η θεωρία και ήρθε πάλι στον εαυτό του ο νέος εκείνος, όπως έλεγε, ήταν γεμάτος από χαρά και θαυμασμό και έκπληξη και δάκρυζε από την καρδιά του· και μαζί με τα δάκρυα ακολουθούσε και μία γλυκύτητα. Τέλος, πλάγιασε να κοιμηθεί και την ίδια ώρα λάλησε ο πετεινός, δείχνοντας τη μέση της νύχτας· και σε λίγο σήμαναν οι εκκλησίες για το Όρθρο. Και σηκώθηκε ο νέος για να ψάλλει κατά τη συνήθειά του, χωρίς να σκεφτεί καθόλου τον ύπνο εκείνη τη νύχτα.

Αυτά έγιναν όπως ο Θεός γνωρίζει, ο οποίος και τα πραγματοποίησε για λόγους που μόνο Εκείνος ξέρει, ενώ ο νέος δεν έκανε τίποτε περισσότερο από όσα ακούσατε, πλην είχε ορθή πίστη και αδίστακτη ελπίδα. Και μην πει κανείς, πως εκείνος τα έκανε αυτά για να δοκιμάσει· γιατί αυτός μήτε με το λογισμό του είπε μήτε καν σκέφτηκε κάτι τέτοιο -επειδή όποιος δοκιμάζει ή πειράζει το Θεό, δεν

έχει πίστη. Αλλά απορρίπτοντας ο νέος εκείνος κάθε άλλον εμπαθή και φιλήδονο λογισμό, φρόντιζε τόσο πολύ -όπως έλεγε με όρκο- να πραγματοποιεί εκείνα που του έλεγε η συνείδησή του, ώστε σε όλα τα άλλα αισθητά πράγματα του κόσμου να είναι σαν αναισθητός και δεν ήθελε μήτε να φάει ή να πιει ηδονικά ή συχνότερα.

Ακούσατε, αδελφοί μου, τι κατορθώνει η πίστη στο Θεό, όταν βεβαιώνεται με τα έργα; Καταλάβετε πώς μήτε η νεότητα είναι απορριπτέα, μήτε το γήρας ωφέλιμο, αν λείπει η σύνεση και ο φόβος του Θεού; Μάθατε ότι μήτε η παραμονή στην πόλη μας εμποδίζει να εργαστούμε τις εντολές του Θεού, αν έχουμε προθυμία και εγρήγορση, μήτε η ησυχία και η αναχώρηση από τον κόσμο μας ωφελούν αν βρισκόμαστε σε ραθυμία και αμέλεια; Όλοι μας ακούμε για τον Δαβίδ και θαυμάζουμε και λέμε ότι ένας Δαβίδ έγινε κι όχι άλλος· και να που σε τούτο το νέο συνέβη κάτι περισσότερο από το Δαβίδ. Γιατί ο Δαβίδ έλαβε τη μαρτυρία από τον ίδιο το Θεό, χρίστηκε προφήτης και βασιλιάς, έγινε μέτοχος του Αγίου Πνεύματος κι είχε λάβει πολλές αποδείξεις περί Θεού.

Όταν λοιπόν αμάρτησε κι έχασε τη χάρη του Αγίου Πνεύματος και το αξίωμα της προφητείας και αποξενώθηκε από τη συναναστροφή του Θεού, τι το παράδοξο που τα ζήτησε πάλι, όταν έφερε στο νου του τη χάρη από την οποία ξέπεσε; Ο νέος όμως αυτός τίποτε τέτοιο δεν είχε σκεφτεί ποτέ, αλλά ήταν προσηλωμένος μόνο στα κοσμικά πράγματα κι έβλεπε μόνο τα πρόσκαιρα και η διάνοιά του δεν είχε φανταστεί τίποτε ανώτερο από τα γήινα· και -τι θαυμαστά τα κρίματά Σου, Κύριε!- μόνο άκουσε γι' αυτά κι ευθύς πίστεψε. Και τόσο πολύ πίστεψε, ώστε να παρουσιάσει και έργα που αρμόζουν στην πίστη, με τα όποια η διάνοιά του πήρε φτερά και έφτασε στους ουρανούς κι έκανε τη Μητέρα του Χριστού να τον ευσπλαχνιστεί και με την πρεσβεία της εξιλέωσε το Θεό και κατέβασε ως αυτόν τη χάρη του Πνεύματος· και αυτή τον δυνάμωσε να φτάσει ως τον ουρανό και τον αξίωσε να δει φως, το οποίο όλοι το επιθυμούν μα πολύ λίγοι το πετυχαίνουν.

Ο νέος αυτός που μήτε χρόνους πολλούς νήστεψε, μήτε ποτέ κοιμήθηκε στο έδαφος, μήτε φόρεσε τρίχινα ρούχα, μήτε τη μοναχική κουρά έλαβε, μήτε από τον κόσμο αναχώρησε σωματικά, αλλά μόνο πνευματικά· μόνο αγρύπνησε λίγο, και φάνηκε ανώτερος από τον Λωτ στα Σόδομα. Ή μάλλον, έγινε άγγελος μέσα σε σώμα, που ενώ οι άλλοι τον ψηλαφούσαν και τον έβλεπαν, ήταν εντούτοις ακράτητος και ασύλληπτος, άνθρωπος στο φαινόμενο και άσαρκος στο νοούμενο, βλεπόμενος από όλους και μόνος ευρισκόμενος με μόνο τον παντογνώστη Θεό. Γι' αυτό και με τη δύση του αισθητού ηλίου τον έλουσε το γλυκύ φως του νοητού Ηλίου, και πολύ εύλογα· γιατί η αγάπη του προς τον ζητούμενο Θεό τον έβγαλε τελείως από τον κόσμο και από την ίδια του τη φύση και από όλα τα πράγματα και τον έκανε όλον πνευματικό και όλον φως, και μάλιστα ενώ κατοικούσε μέσα στην πόλη κι είχε την επιστασία ενός αρχοντικού και φρόντιζε για δούλους και

ελεύθερους και έκανε και έπραττε όλα όσα αρμόζουν στο βίο.

[Συνεχίζεται]